

Πρόλογος

Χόρεψε με τον εχθρό και θα καούν τα πόδια σου. Αυτό μου είπε κάποτε, πολλά χρόνια πριν, ένας παλιός φίλος. Ο ίδιος παλιός φίλος που καθόταν τώρα μπροστά μου, στην άλλη πλευρά του τραπεζιού του καφέ. Νομίζω πως δεν παρέθεσε σωστά το γνωμικό, παρ' όλα αυτά όμως έμεινε στο μυαλό μου. Και πρόσφατα, τα λόγια του βγήκαν αληθινά και με το παραπάνω.

Έκανα το λάθος να έρθω πολύ κοντά με ανθρώπους που νόμιζα πως ήταν φίλοι. Ανθρώπους που εμπιστευόμουν. Η Άντζελα Γκρέιντζερ ήταν μία από αυτούς. Είχαμε μεταξύ μας μια σύνδεση που δεν την είχα ποτέ πριν, με κανέναν άλλο. Συνέχιζα να τη σκέφτομαι κάθε μέρα. Και τις περισσότερες φορές, παρά τη θέλησή μου, με τρυφερότητα. Αλλά με πρόδωσε. Πρόδωσε την εμπιστοσύνη μου. Την άφησα να πλησιάσει πολύ και τα πόδια μου κάηκαν.

Ένας άλλος ήταν ο άντρας που καθόταν απέναντί μου. Η προδοσία της Γκρέιντζερ ήταν κάτι που δε θα ξεχνούσα ποτέ –κυριαρχούσε ακόμα στο μυαλό μου. Αλλά από πολλές απόψεις, η προδοσία αυτού του άντρα πονούσε περισσότερο.

Ήταν ο άνθρωπος που εμπιστευόμουν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο στον κόσμο.

Ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα καταλήγαμε έτσι. Να μιλάμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Με κατηγορίες. Υπαινιγμούς. Να μιλάμε ο ένας στον άλλο σαν να ήμασταν φυσικοί εχθροί, και όχι δυο άνθρωποι που είχαν συνεργαστεί τόσο στενά για είκοσι σχεδόν χρόνια.

Εκείνοι ήθελαν να τον σκοτώσω. Μέχρι λίγες μέρες πριν, η ιδέα και μόνο θα ήταν για γέλια. Όμως κάτι είχε αλλάξει. Δεν ήξερα τι, και δεν ήξερα το γιατί, αλλά οι ζωές μας δε θα ήταν

ποτέ πια οι ίδιες. Το μαρτυρούσε το γεγονός πως καθόμασταν έτσι, εδώ.

Και στην ανάγκη, θα το έκανα.

Θα σκότωνα τον Μάκι. Το αφεντικό μου. Το μέντορά μου. Το φίλο μου. Γιατί αυτός μπορεί να ήταν ο μόνος τρόπος να ξεμπλέξω απ' όλη αυτή την ιστορία.

Κεφάλαιο 1

Γιούρι Ζιρκόφ. Αυτό το όνομα ήταν γραμμένο στο διαβατήριο που έδωσα στο φύλακα ασφαλείας. Καθόταν στο θαλαμίσκο του μπροστά μου –ένας μεγαλόσωμος άντρας με φαρδιούς ώμους, με σημαδεμένο και βλογιοκομμένο πρόσωπο και βαθουλωτά, σκοτεινά μάτια. Έδειχνε να παίρνει τη δουλειά του στα σοβαρά. Δεν ήταν σεκιουριτάς. Όλοι οι φύλακες εδώ ήταν πρώην στρατιωτικοί. Για την ακρίβεια, θα στοιχημάτιζα πως οι περισσότεροι ήταν ακόμα στρατιωτικοί, με δεδομένο το σκοπό αυτής της τοποθεσίας.

Τουλάχιστον, αυτό που *θεωρούσαμε* πως ήταν ο σκοπός. Η επίσημη εκδοχή ήταν εντελώς διαφορετική.

Ο φύλακας πήρε το διαβατήριο και το άνοιξε στη σελίδα με τη φωτογραφία. Η φωτογραφία ήταν δική μου, αλλά δεν μπορούσε να ξέρει πως δεν ήμουν ο Γιούρι Ζιρκόφ αλλά ο Καρλ Λόγκαν, Βρετανός πράκτορας της αφανούς JIA –της Ενιαίας Υπηρεσίας Πληροφοριών.

Ο Ντιμίτρι, ένας διπλός πράκτορας που εργαζόταν για την Εφ-Ες-Μπε, τη ρωσική Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφαλείας, και συνεργαζόταν μαζί μου σ' αυτή την υπόθεση, στεκόταν δίπλα μου. Κρατούσε ένα παρόμοιο πλαστό διαβατήριο, στο όνομα Αντρέι Βερόνιν, έτοιμος να το δώσει για έλεγχο.

Ο φύλακας τράβηξε ένα φύλλο χαρτιού που ήταν στερεωμένο με κλιπ σ' ένα ντοσιέ. Το κράτησε υπό γωνία και δεν μπορούσα να δω τι έγραφε. Υπέθεσα ότι περιείχε τους προγραμματισμένους επισκέπτες της μέρας. Ο Γιούρι Ζιρκόφ και ο Αντρέι Βερόνιν θα βρίσκονταν και οι δύο εκεί. Αυτό ήταν βέβαιο. Είχε κανονιστεί με προσοχή από τον άντρα που θα συναντούσαμε εδώ, τον Βίκτορ Γκρίτσκα. Τα δύο διαβατήρια ήταν πλαστά, αλ-

λά τα ονόματα πραγματικά· δυο χαμηλόβαθμοι αναλυτές, που εργάζονταν στο Υπουργείο Άμυνας της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Δεν υπήρχε τίποτε ασυνήθιστο σε μια επίσκεψη δύο μελών του προσωπικού του υπουργείου. Ο φύλακας σύγκρινε προσεκτικά τις λεπτομέρειες του διαβατηρίου με τη λίστα μπροστά του. Χωρίς να υψώσει το βλέμμα του, άρχισε να μιλάει. Στα ρωσικά. Μιλούσε γρήγορα. Η προφορά του ήταν έντονη. Δεν έπιασα αμέσως όλες τις λέξεις. Μιλούσα ρωσικά άπταιστα σχεδόν, αν και με έντονη αγγλική προφορά. Αυτή δεν ήταν η πρώτη εξόρμησή μου σε ρωσικό έδαφος. Στην αρχή της επιχείρησης, η δεξιοτήτά μου στη γλώσσα ήταν λίγο σκουριασμένη, αλλά έπειτα από τέσσερις μήνες που ζούσα εδώ, και σπάνια χρησιμοποιούσα τη μητρική μου γλώσσα, τα ρωσικά μου ήταν καλύτερα από ποτέ. Αλλά τα λόγια του φύλακα ήταν σαν ένα συνεχόμενο μουρμουρητό.

Το μυαλό μου έτρεχε καθώς προσπαθούσα να επεξεργαστώ τι είχε πει. Κύλησε ένα δευτερόλεπτο, έπειτα δεύτερο. Κοίταξα τον Ντιμίτρι, που με παρατηρούσε με προσδοκία. Κούνησε το κεφάλι του για να μου υποδείξει πως έπρεπε να κοιτάξω ψηλά. Το έκανα και είδα την κάμερα ασφαλείας στη γωνιά του δωματίου, πάνω από τον δεξιό ώμο του φύλακα ασφαλείας. Επιτέλους, τα λόγια του μεταφράστηκαν στο μυαλό μου.

«Κοιτάξτε την κάμερα, παρακαλώ».

Είχα χρειαστεί τρία ολόκληρα δευτερόλεπτα για να το καταλάβω. Κακό αυτό. Αν συνέχιζα έτσι, θα μας ανακάλυπταν πριν καν μπούμε στο κτίριο. Δεν επρόκειτο για δύσκολες λέξεις. Θα έπρεπε να τις είχα μεταφράσει αυτόματα. Ήταν η πρώτη ένδειξη ότι με έπιανε νευρικότητα.

Νευρικότητα. Υπήρχε μια εποχή, όχι πολύ καιρό πριν, που δεν ήξερα καν τι σήμαινε η λέξη.

«Εντάξει, ωραία. Σας ευχαριστώ», είπε ο φύλακας, επιστρέφοντάς μου το διαβατήριο.

Αυτή τη φορά κατάλαβα αμέσως τις απλές λέξεις του. Ο φύλακας πήρε μια απλή, πλαστική λευκή κάρτα, και την τοποθέτη-

σε στο μηχάνημα μπροστά του. Το μηχάνημα άρχισε να βουίζει και η κάρτα πρόβαλε ξανά με τη φωτογραφία μου επάνω.

«Να την έχετε συνέχεια κρεμασμένη στο λαιμό σας», είπε ο φύλακας, καθώς έβαζε την κάρτα σε μια πλαστική θήκη και μου την έδινε.

Στη συνέχεια προχώρησε σε ένα καλοπροβαρισμένο λογύδριο. Δεν έπιασα πάλι μερικά από τα λόγια του. Η ουσία ήταν πως η κάρτα με προσδιόριζε ως επισκέπτη, σύμφωνα με το κόκκινο κορδόνι που ήταν περασμένο στη θήκη της. Δε μου έδινε πρόσβαση σε καμιά εσωτερική πόρτα. Θα έπρεπε συνέχεια να συνοδεύομαι. Το προσωπικό φορούσε πράσινα ή μπλε κορδόνια, ανάλογα με την άδεια πρόσβασης που είχαν στο κτιριακό συγκρότημα. Παρατήρησα ότι η κάρτα γύρω από το λαιμό του φύλακα είχε μαύρο κορδόνι –το πασπαρτού των καρτών ασφαλείας, υπέθεσα.

«Το διαβατήριό σας, παρακαλώ», είπε ο φύλακας, απλώνοντας το χέρι του προς τον Ντιμίτρι, που του έδωσε αμέσως το διαβατήριο με το όνομα Αντρέι Βερόνιν.

Ο φύλακας επανέλαβε την ίδια διαδικασία. Τα μέτρα ασφαλείας εδώ ήταν αυστηρά, μεθοδικά. Μελετημένα. Αλλά το ξέραμε πως έτσι θα ήταν. Βρισκόμασταν στην έδρα της εταιρείας ΡΤΚ, του μεγαλύτερου κατασκευαστή στρατιωτικής τεχνολογίας της Ρωσίας.

Αυτή, τουλάχιστον, ήταν η επίσημη εκδοχή.

Αυτό το κομμάτι, η θήκη με το κόκκινο κορδόνι που κρεμόταν από το λαιμό μου, ήταν απλώς το κερασάκι πάνω στο γλάσο πάνω στην τούρτα. Μέχρι στιγμής είχαμε ήδη περάσει από την εξωτερική πύλη, που ήταν ενισχυμένη με ένοπλους φρουρούς. Εκεί, ένας κτηνώδης άντρας με στρατιωτικού τύπου στολή αγγραφείας είχε τσεκάρει τα διαβατήριά μας με τα ονόματα ενός καταλόγου. Έπειτα μίλησε στον ασύρματό του και μας άνοιξε την μπάρα μόνο αφού έφτασε ένας συνάδελφός του οδηγώντας ένα Jeep από κάπου από το αθέατο ακόμα άδυτο.

Αυτός μας συνόδευσε μέχρι το πάρκινγκ των επισκεπτών, που αποτελούνταν από τέσσερις μόλις θέσεις, μπροστά σε μια

καμπίνα σε στυλ τροχοβίλας μέσα στην οποία βρισκόμασταν. Ήταν ακριβώς μπροστά από έναν συρμάτινο φράχτη, σχεδόν τρία μέτρα ψηλό, με αγκαθωτές συρμάτινες αιχμές στην κορυφή του, πανομοιότυπο σχεδόν με τον εξωτερικό, περιμετρικό φράχτη που βρισκόταν περίπου τριάντα μέτρα πίσω. Ο χώρος ανάμεσα στους ενισχυμένους φράχτες ήταν έρημος. Τα μόνα ορατά σημεία ζωής και δραστηριότητας ήταν το πάρκινγκ επισκεπτών και η καμπίνα. Δεν αποκλειόταν η λωρίδα των τριάντα μέτρων να ήταν όλη παγιδευμένη με νάρκες. Για την ακρίβεια, δε θα με ξάφνιαζε καθόλου.

Όμως, πραγματικά δεν ήθελα να το διαπιστώσω.

«Εντάξει, καθίστε εκεί, παρακαλώ», είπε ο φρουρός, αφού τελείωσε ικανοποιητικά την εξέτασή του. «Ο κύριος Γκρίτσα θα έρθει σύντομα».

Ο Ντμίτρι κι εγώ γυρίσαμε συγχρονισμένα και προχωρήσαμε προς τις δύο πλαστικές καρέκλες που βρίσκονταν απέναντι από το γραφείο του φύλακα. Καθίσαμε και περιμέναμε.

Είχαμε στοχοποιήσει τον άντρα που θα συναντούσαμε, τον Γκρίτσα, περίπου δύο μήνες πριν. Ήταν ένας από τους κορυφαίους βιοχημικούς της ΡΤΚ, και είχε διαπίστευση που του επέτρεπε την πρόσβαση στα πιο απόρρητα αρχεία και έγγραφα της εταιρείας. Και *εμείς* είχαμε τρόπο να του ασκήσουμε πίεση.

Τον τσακώσαμε για πρώτη φορά σχεδόν τρεις εβδομάδες πριν, μόλις τέλειωνε τη δουλειά του με μια πόρνη που είχε πληρώσει εγώ. Πριν καλά καλά προλάβει να δέσει τη ζώνη του, ακουμπούσα ένα όπλο στο κεφάλι του. Από εκεί και πέρα τα πράγματα ήταν εύκολα. Ο Γκρίτσα ήταν πολίτης, πολίτης με αμφίβολο ρόλο, βεβαίως, αλλά δεν ήταν εκπαιδευμένος ν' αντέξει τις απειλές που του εξαπολύσαμε. Δε δυσκολευτήκαμε να τον πείσουμε να κάνει ό,τι θέλαμε. Και το αποκορύφωμα ήταν να τον αναγκάσουμε να μας συνοδεύσει μέσα στην ΡΤΚ, απ' όπου θα παίρναμε τις πληροφορίες που θέλαμε και θα φεύγαμε.

Έπειτα από πέντε λεπτά στις σκληρές πλαστικές καρέκλες, είχα αρχίσει να τσιτώνομαι και ν' αναρωτιέμαι μήπως είχαμε ήδη αποκαλυφθεί. Σκέφτηκα τις εναλλακτικές που είχαμε αν οι

φύλακες ανακάλυπταν πως ήμασταν απατεώνες. Δε μου άρεσε ιδιαίτερα καμιά.

Άκουσα το βουητό ενός ακόμα Jeer που πλησίαζε στην καμπίνα. Το βουητό δυνάμωνε συνέχεια και μπορούσα να νιώσω τους κραδασμούς στην καρέκλα μου καθώς το όχημα πλησίαζε. Όλη η καμπίνα έμοιαζε να σείεται από το βρυχηθμό της μηχανής ντίζελ. Οι σφυγμοί μου επιταχύνθηκαν και έκλεισα σφιχτά τις γροθιές μου, διοχετεύοντας την ενέργειά μου, προσπαθώντας να μείνω ψύχραιμος και ατάραχος, τουλάχιστον επιφανειακά. Ό,τι κι αν επρόκειτο να συμβεί, θα συνέβαινε σύντομα.

Πόσοι φρουροί ακόμα βρίσκονταν στο Jeer;

Άκουσα το θόρυβο του χειρόφρενου. Τον ήχο μιας πόρτας αυτοκινήτου που άνοιγε. Βήματα να πλησιάζουν την καμπίνα. Ένα ζευγάρι πόδια. Αυτό δε σήμαινε πως την είχαμε γλιτώσει, αλλά ξαφνικά ένιωσα πως οι πιθανότητες ήταν ακόμα με το μέρος μας. Κοίταξα τον Ντμίτρι. Το πρόσωπό του απέπνεε ηρεμία. Ήλπιζα ότι το ίδιο έκανε και το δικό μου, παρά τη νευρικότητα που ένιωθα μέσα μου. Έτσι έπρεπε να γίνεται πάντα.

Έστρεψα το κεφάλι μου προς την πόρτα που άνοιγε. Ένας ακόμα γεροδεμένος φύλακας μπήκε μέρα.

«Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ», είπε ο άντρας. «Ο κύριος Γκρίτσκα είναι έτοιμος τώρα».

Δεν ήταν επίθεση. Δεν ήταν ενέδρα. Δεν υπήρξε καταιγισμός από σφαίρες ή δηλητηριασμένα βέλη. Δεν υπήρχε λόγος για πανικό.

Όχι ακόμα.

Ένα κύμα ανακούφισης διαπέρασε το σώμα μου και χαλάρωσα τις γροθιές μου. Το παιχνίδι δεν είχε χαθεί ακόμα.

Σηκώθηκα και προχώρησα χαλαρά προς την πόρτα, με τον Ντμίτρι ακριβώς από πίσω μου. Έξω, ακολουθήσαμε το φύλακα μέχρι το ανοιχτό Jeer που περίμενε. Ένας ακόμα φύλακας καθόταν στη θέση του οδηγού. Κάθισα πίσω του και ο Ντμίτρι δίπλα μου. Ο οδηγός έβαλε όπισθεν και βγήκε από το πάρκινγκ, στραμμένος προς την πύλη ασφαλείας που οδηγούσε στο συγκρότημα των κτιρίων. Η μπάρα ανέβηκε και προχωρήσαμε.

Προσπεράσαμε ατέλειωτες σειρές παρκαρισμένα αυτοκίνητα, στριφογυρίσαμε ανάμεσα σε πυκνά δέντρα μέχρι που, τελικά, εμφανίστηκαν μπροστά μας τα κτίρια που αποτελούσαν το εκτενές συγκρότημα.

Στην αρχή περάσαμε ένα μακρόστενο, δώροφο κτίριο γραφείων με δεκάδες παράθυρα στη σειρά. Έπειτα, μια υπερμεγέθους βιομηχανική αποθήκη ορθώθηκε προς τον ουρανό, οχτώ με δέκα πατώματα ψηλή. Ακολούθησε μια σειρά από μικρότερα κτίρια γραφείων και εργαστήρια, και μια γιγαντιαία καμινάδα από την οποία έβγαινε μαύρος καπνός που στροβιλιζόταν στον γκρίζο, παγωμένο ουρανό και ενωνόταν με τα μουντά σύννεφα. Η κατασκευή έμοιαζε με κλίβανο.

Αναρωτήθηκα τι έκαigan.

Είχαμε οδηγήσει περίπου ενάμισι χιλιόμετρο, όπως υπολόγιζα, όταν σταματήσαμε. Μπροστά μας βρισκόταν ένα τετραώροφο οικοδόμημα από αστραφτερό γυαλί. Έδειχνε εκτός τόπου, σε σχέση με τα κτίρια από τούβλο και αυλακωτή λαμαρίνα που είχαμε δει ως τώρα. Πιο μοντέρνο. Λιγότερο επιθετικό. Σχεδόν λιγότερο απειλητικό.

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ», είπε ο φύλακας συνοδηγός, βγαίνοντας από το Jeep.

Ο Ντμίτρι κι εγώ κατεβήκαμε και τον ακολουθήσαμε προς τις μεγάλες διπλές πόρτες στην πρόσοψη του κτιρίου. Έπιασα μια αντανάκλαση του εαυτού μου στο τζάμι μπροστά μου. Τα εκατόν ενενήντα εκατοστά μου φαίνονταν παραμορφωμένα στις άκρες του γυαλιού, και τα πράσινα μάτια μου άστραφταν στο αντανακλώμενο φως. Ο Ντμίτρι κι εγώ φορούσαμε κλασικά ρούχα εργασίας: πουκάμισα, παντελόνια, αστραφτερά μαύρα παπούτσια· λόγω του ήπιου φθινοπωρινού καιρού δε χρειαζόμασταν πανωφόρια. Τα καστανά μαλλιά μου ήταν κομμένα κοντά, και η χωρίστρα μου ίσια. Είχαμε και οι δύο την εμφάνιση των υπαλλήλων γραφείου που παριστάνουμε πως είμαστε.

Παρατήρησα στ' αριστερά της διπλής πόρτας μια χρυσαφιά πινακίδα που έγραφε με μαύρα γράμματα στα ρωσικά: *Εξελιγ-*

μένες Τεχνολογίες. Λέξεις, πίστευα, που φανέρωναν πολύ λίγα για το τι συνέβαινε εκεί. Αλλά εγώ ήξερα περισσότερα.

Δύο λέξεις: βιοχημικά όπλα.

Ο φύλακας σάρωσε την κάρτα ασφαλείας με το μαύρο κορδόνι που φορούσε στη μαύρη πλακέτα κάτω από την πινακίδα, προκαλώντας ένα κλικ και ένα βούισμα, καθώς ο μηχανισμός της κλειδαριάς ελευθερωνόταν. Άνοιξε την πόρτα να περάσουμε. Το εσωτερικό ήταν ένας προθάλαμος με αστραφτερό μαρμάρينو πάτωμα. Στο χώρο αναμονής, προς τα αριστερά μας, βρίσκονταν δυο μαύροι, δερμάτινοι καναπέδες και ένα τραπέζι διάσπαρτο με περιοδικά και πληροφοριακά έντυπα της εταιρείας. Μπροστά βρισκόταν μια ρεσεψιόν όπου καθόταν μια νεαρή και αρκετά ελκυστική καστανομάλλα.

«Ήρθατε για να δείτε τον κύριο Γκρίτσκα;» ρώτησε η ρεσεψιονίστ.

«Ντα», απάντησε ο Ντμίτρι.

«Οκέι, καθίστε παρακαλώ. Θα έρθει κάποιος σύντομα».

Η διαδικασία παρατραβούσε και είχε αρχίσει να γίνεται κουραστική, αλλά κάναμε όπως μας είπε. Προχωρήσαμε προς τους καναπέδες και καθίσαμε. Ο φρουρός στάθηκε κοιτάζοντάς μας, χωρίς να δείχνει την παραμικρή πρόθεση να μας χάσει από το βλέμμα του. Προσωπικά, δεν είχα αντίρρηση. Αν ερχόταν η ώρα της δράσης, μπορεί να μην ήταν κακό να έχουμε ένα φρουρό μαζί μας. Είχα παρατηρήσει εδώ και κάμποση ώρα πως ήταν όλοι οπλισμένοι. Ενώ εγώ δεν ήμουν.

Όχι ακόμα.

Δε χρειάστηκε να περιμένουμε πολύ στη ρεσεψιόν. Έπειτα από δυο λεπτά, η πόρτα στα δεξιά της ρεσεψιονίστ άνοιξε με ένα βούισμα, και μπήκε ένας κουστουμαρισμένος άντρας. Ήταν κομψός, μαυρισμένος και περιποιημένος, με κατάμαυρα μαλλιά, με χωρίστρα στο πλάι. Το σκούρο μπλε κοστούμι του συνοδευόταν από ένα βαρύ, λευκό πουκάμισο και μια γραβάτα στο χρώμα του αίματος με φαρδύ κόμπο. Στο πρόσωπό του είχε ένα πλατύ χαμόγελο, όχι ευχάριστο, αλλά εσκεμμένο, υπολογιστικό. Ένα χαμόγελο που έδειχνε πως αυτός ήταν ο επικεφαλής και το

ήξερε. Προχώρησε προς το μέρος μας, κρατώντας όλη την ώρα το βλέμμα του πάνω μου.

Δεν τον είχα ξαναδεί ποτέ. Δεν ήξερα ποιος ήταν. Αλλά έ-
νιωθα την καρδιά μου να βροντοχτυπά στο στήθος μου. Έσφιξα
ξανά τις γροθιές μου και το μυαλό μου άρχισε να τρέχει, καθώς
σκεφτόμουν τις καθόλου ικανοποιητικές επιλογές που είχαμε
για τα επόμενα βήματά μας.

Επειδή, όποιος και αν ήταν αυτός ο άντρας, δεν ήταν ο Βί-
κτορ Γκρίτσκα.

Κεφάλαιο 2

«Κύριοι, καλώς ορίσατε στην ΡΤΚ!» είπε ο άντρας στα ρωσικά, μιλώντας με ευκρίνεια. Άπλωσε το χέρι του και το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ, αποκαλύπτοντας εκθαμβωτικά λευκά δόντια. «Είμαι ο Μιχαήλ Σεμσόφ, διευθύνων σύμβουλος των Εξειδικευμένων Τεχνολογιών».

Ο Ντμίτρι σηκώθηκε και έσφιξε το χέρι του Σεμσόφ. «Είμαι ο Αντρέι Βερόνιν», είπε. «Κι αυτός είναι ο συνάδελφός μου, ο Γιούρι Ζιρκόφ».

Ο Σεμσόφ στράφηκε προς το μέρος μου και έσφιξα το χέρι του. Είχε χοντρά, δυνατά δάχτυλα, και η σταθερότητα της χειραψίας του με εξέπληξε.

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω και τους δύο», είπε ο Σεμσόφ, ελευθερώνοντας το χέρι μου. «Περάστε, παρακαλώ».

Ο Σεμσόφ στράφηκε και άρχισε να προχωρά προς την κατεύθυνση απ' όπου είχε έρθει, προσπερνώντας το γραφείο της ρεσεψιονίστ. Ο Ντμίτρι κι εγώ ακολουθήσαμε. Ανταλλάξαμε ένα γρήγορο ερωτηματικό βλέμμα. Ο Γκρίτσκα μας είχε διαβεβαιώσει πως θα συναντούσαμε εκείνον. Η απουσία του δεν ήταν καλό σημάδι. Καθόλου καλό.

Καθώς πλησιάζαμε την ανοιχτή πόρτα, είδα έναν ακόμα φρουρό με στολή αग्гаρείας να στέκεται στην απέναντι πλευρά.

«Ο Βίκτορ είναι καλά;» ρώτησε ο Ντμίτρι. «Είχαμε την εντύπωση πως θα συναντιόμασταν μαζί του».

«Α, ο Βίκτορ; Καλά είναι», απάντησε ο Σεμσόφ, χωρίς να γυρίσει προς το μέρος μας. «Απλώς τον ειδοποίησαν για μια σύσκεψη. Ξέρετε πώς είναι αυτά. Θα πρέπει να γυρίσει σε μισή ώρα, αλλά σκέφτηκα να σας προσφέρω εγώ, εν τω μεταξύ, φιλοξενία. Είναι πάντα ωραίο να συναντάμε τους πελάτες μας. Μπορώ να

σας ξεναγήσω και στις εγκαταστάσεις, αν θέλετε, αλλά ας περιμένουμε τον Βίκτορ στο γραφείο μου».

Ακουγόταν αρκετά αληθοφανές, αλλά δεν το έχαψα. Ίσως είχαμε δείξει πολλή εμπιστοσύνη στον Γκρίτσα. Όμως και πάλι, είχαμε μια δουλειά να κάνουμε. Έπρεπε να περιμένουμε να δούμε πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση.

Ακολουθήσαμε τον Σεμσόφ μέσα από την ανοιχτή πόρτα. Ο φύλακας από την άλλη πλευρά περίμενε να περάσουμε και ξεκίνησε πίσω μας. Ο φύλακας από το Jeep ακολουθούσε επίσης. Στρίψαμε μια γωνία και βρεθήκαμε μπροστά σε κάτι που έμοιαζε με θάλαμο ασφαλείας—ένας γυάλινος κλωβός με μια παχιά πόρτα κάθετα στη μέση του. Πέρασαμε ένας ένας. Εδώ δεν επρόκειτο πια για πάσο με χρωματιστά κορδόνια. Αυτά ήταν σοβαρά μέτρα ασφαλείας. Θα έκαναν την αποχώρησή μας πολύ δύσκολη· δεν είχαμε τρόπο να παρακάμψουμε κάτι τέτοιο. Από την άλλη πλευρά, όλες αυτές οι προφυλάξεις σήμαιναν πως πλησιάζαμε περισσότερο εκεί που θέλαμε.

Πήραμε έναν σύντομο διάδρομο, περνώντας μπροστά από κλειστές πόρτες αριστερά και δεξιά μας που δεν έδιναν καμιά ένδειξη για το τι κρυβόταν από πίσω τους. Όταν φτάσαμε στο τέλος του διαδρόμου, ο Σεμσόφ σταμάτησε και άνοιξε μια μεγάλη πόρτα επενδυμένη με δρυ, πάνω στην οποία μια ταμπέλα από χρώμιο έγραφε το όνομα και τον τίτλο του.

Ο Σεμσόφ στάθηκε στο κατώφλι και άφησε να περάσουμε ο Ντμίτρι κι εγώ. Το εσωτερικό θα μπορούσε να είναι το γραφείο οποιουδήποτε στελέχους μεγάλης εταιρείας, σε οποιαδήποτε βιομηχανία, σε οποιαδήποτε χώρα του κόσμου: ακριβά χαλιά, υπερμεγέθη ράφια γεμάτα διακοσμητικά, πιτχλιμπίδια και κορνιζαρισμένες φωτογραφίες, ένα μεγάλο γραφείο και μια διευθυντική δερμάτινη πολυθρόνα. Δεν ήταν κι άσχημα για έναν επιστήμονα.

«Καθίστε, παρακαλώ», είπε ο Σεμσόφ καθώς μας προσπερνούσε, δείχνοντας τις δύο λιγότερο εντυπωσιακές πολυθρόνες που βρίσκονταν στην έξω πλευρά.

Κάναμε και πάλι όπως μας είπε, ικανοποιημένοι εν μέρει που

βρισκόμασταν, επιτέλους, στα σπλάχνα της ΡΤΚ –ακριβώς εκεί που θέλαμε να είμαστε. Αν και η απουσία του Γκρίτσκο οπωσδήποτε μας ανησυχούσε. Παρατήρησα ότι το δωμάτιο είχε μόνο ένα παράθυρο, ακριβώς πίσω από το μεγάλο γραφείο. Η θέα δεν ήταν εντυπωσιακή, καθώς το γραφείο έβλεπε το διπλανό κτίριο, μια άχρωμη κατασκευή από τούβλα που απείχε μόλις δέκα περίπου μέτρα. Στην άλλη πλευρά του γραφείου, πίσω και δεξιά από εκεί που καθόμουν, είχα προσέξει μια κλειστή πόρτα. Τουαλέτα ή, ίσως, ντους;

‘Η μια εναλλακτική οδός διαφυγής, αν η επίσκεψή μας εδώ κατέληγε άσχημα;

Τα μάτια μου ακολούθησαν τον Σεμσόφ που έκανε το γύρο του γραφείου και κάθισε. Και οι δυο φύλακες ήταν έξω από την περιφερειακή όρασή μου, αλλά άκουσα σούρσιμο ποδιών καθώς έπαιρναν θέση κάπου πίσω μου. Ο Σεμσόφ είχε ένα πονηρό χαμόγελο κολλημένο στο πρόσωπό του. Προσπάθησα έντονα να διατηρήσω την επιφανειακή ηρεμία μου. Δε δεχόμουν καλές δονήσεις.

«Λοιπόν, κύριοι, πού βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Σεμσόφ ρητορικά. «Ίσως θα μπορούσατε να μου πείτε λίγα περισσότερα για το τι ελπίζετε ν’ αποκομίσετε από την επίσκεψή σας;»

«Ναι, φυσικά», είπε ο Ντμίτρι. «Όπως γνωρίζετε, το υπουργείο καθόρισε πρόσφατα τον προϋπολογισμό του για θέματα έρευνας για την επόμενη πενταετία. Ως μακροχρόνιος και έμπιστος...»

Ο Σεμσόφ σήκωσε το ένα χέρι του, με την παλάμη προς τα έξω, σταματώντας τον Ντμίτρι στη μέση του καλοπροβαρισμένου σεναρίου.

«Όχι, όχι, όχι», είπε ο Σεμσόφ, κουνώντας το κεφάλι του. «Την αλήθεια, παρακαλώ».

Κοίταξα κατευθείαν μπροστά μου, τον Σεμσόφ. Η καρδιά μου σφυροκοπούσε στο στήθος μου. Μπορούσε να νιώσω το αίμα και την αδρεναλίνη να κυλούν ορμητικά στο σώμα μου. Ένιωσα το κολάρο του πουκαμίσου μου να με στενεύει και να μου κόβει την ανάσα, να με πνίγει. Επειδή ήξερα τι ερχόταν.

Ο Σεμσόφ άφησε τη σιωπή να παραταθεί, με το χαμόγελό του να γίνεται όλο και πιο κακόβουλο. Ένιωσα κίνηση από πίσω μου, οι φρουροί έρχονταν πιο κοντά, και τους άκουσα να τραβούν τα όπλα τους, άκουσα τον χαρακτηριστικό ήχο του μετάλλου πάνω στο δέρμα καθώς τα έβγαζαν από τις θήκες τους. Ήξερα ότι η κάννη ενός όπλου σημάδευε τώρα το πίσω μέρος του κρανίου μου.

«Γιατί δεν αρχίζετε με το ποιοι είστε στην πραγματικότητα», είπε ο Σεμσόφ. «Γιατί ξέρω πως δεν είστε από το υπουργείο».